

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 р 2/2021
09.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Јасминка Станојевић, у предмету предлагача АА из села ... код ..., чији је пуномоћник Тодор Милошевић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача поднетој против допунског решења Апелационог суда у Београду Р4р 38/20 од 09.12.2020. године, дана 09.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ допунско решење Апелационог суда у Београду Р4р 38/20 од 09.12.2020. године, тако што се обавезује Република Србија да предлагачу на име трошкова поступка исплати износ од 6.000,00 динара, који ће бити исплаћен из буџетских средстава Републике Србије одређених за рад судова, у року од 15 дана од дана подношења захтева за исплату.

Предлагачу се не досуђују трошкови жалбеног поступка.

Образложење

Допунским решењем Апелационог суда у Београду Р4р 38/20 од 09.12.2020. године, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова насталих по поднетом приговору ради убрзавања поступка који се води пред Апелационим судом у Београду у предмету Гж1 3329/19.

Против наведеног решења, предлагач је поднео Врховном касационом суду жалбу због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу члана 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр.25/82 И 48/88 и „Службени гласник РС“, бр.46/95...106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14) и нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Из списка и разлога побијаног решења произилази, да је решењем Апелационог суда у Београду Р4р 38/20 од 18.11.2020. године, исправљеним решењем под истим бројем од 09.12.2020. године, усвојен приговор АА јер је утврђено да је у поступку пред тим судом у предмету Гж1 бр. 3329/19 предлагачу повређено право на суђење у разумном року, те је поступајућем судији наложено да у року од 30 дана, од дана пријема решења, донесе одлуку по изјављеном правном леку и писменом израдом одлуке, оконча овај поступак. Тим решењем није одлучено о захтеву предлагача за накнаду трошкова поступка насталих по поднетом приговору, те је на захтев предлагача за доношење допунског решења, побијаним решењем одбијен захтев за накнаду ових трошкова. Ово из разлога што је првостепени суд, полазећи од садржине одредби члана 28. став 3. Закона о ванпарничном поступку, који се примењује на основу члана 7. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, оценио да је овај поступак вођен у интересу предлагача, за чије покретање није неопходно правно образовање и искуство, односно ангажовање адвоката као пуномоћника.

Врховни касациони суд налази да се жалбом предлагача основано указује да се изложени став првостепеног суда заснива на погрешној примени права.

Наиме, приговор ради убрзавања поступка је правно средство прописано Законом о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15). Како овим законом није посебно уређено питање накнаде трошкова поступка, изузев одређења у члану 3. да странка не плаћа судску таксу, приликом одлучивања о захтеву странке за накнаду тих трошкова, имају се применити, сагласно члану 7. став 3. закона, правила Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр.25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“, бр. 46/95 ... 106/15), који у члану 30. став 2. упућује на примену Закона о парничном поступку.

Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14) прописано је да странке могу да предузимају радње у поступку лично или преко пуномоћника (члан 85.); да су парнични трошкови издаци учињени у току или поводом поступка и да обухватају и награду за рад адвоката и других лица којима закон признаје право на награду (члан 150.); странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове (члан 153.); суд ће приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице, ценећи све околности, а ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ови трошкови одмериће се по тој тарифи (члан 154.); о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, без расправљања, с тим што је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду (члан 163. ст. 1. и 2.).

Полазећи од садржине наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да предлагач у поступку заштите права на суђење у разумном року има право на накнаду потребних и опредељених трошкова овог поступка, у ситуацији када су његов приговор за убрзавање поступка или друго правно средство (жалба), усвојени. Супротно ставу из побијаног решења, предлагач, независно од свог правничког знања или искуства, има право да у овом поступку ангажује адвоката, као свог пуномоћника и да по том основу захтева накнаду трошкова, према одговарајућој тарифи којом је прописана награда за њихов рад.

Сагласно изложеном, имајући у виду да је приговор предлагача у овом поступку усвојен, применом члана 153. став 1, 154. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку, који се примењују на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, досуђени су му тражени и опредељени трошкови за састав приговора од стране адвоката, а према Тарифном броју 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката. Предлагачу нису досуђени трошкови за састав жалбе, с обзиром да их није тражио.

**Судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

Поука о правном леку

Против овог решења жалба није дозвољена.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић